

Å l a n d s l a n d s k a p s n ä m n d s

framställning till Ålands landsting med förslag
till landskapslag angående jakt inom landskapet
Åland.

N:o 25/1945.

Vid behandlingen av landskapsnämndens framställning N:o 12/1945 angående ändring av landskapslagen om jakt i landskapet Åland vid lagtima vintersessionen detta år gav Landstinget i uppdrag åt landskapsnämnden att inkomma med förslag till reviderad jaktlag till höstsessionen. På grund därav har landskapsnämnden numera uppgjort förslag till sådan landskapslag. Detta bygger nästan helt på den av landstinget den 3 december 1942 antagna landskapslagen angående jakt i landskapet Åland, vilken landskapslag genom förordnande av Republikens President den 2 april 1943 förklarades hava förfallit. Republikens President hade nämligen, efter Högsta domstolens avstyrkande utlåtande, funnit, att den antagna landskapslagen berörde ärenden, vilka jämlikt 9 § av lagen om självstyrelse för Åland, given den 6 maj 1920, äro förbehållna rikets lagstiftande organ. De stadganden, vilka påtalades i Högsta domstolens utlåtande ingingo i §§ 13 mom.3;30; 31; 32; 34 och 36. Högsta domstolens utlåtande beträffande förenämnda lagrum

är i översättning av följande lydelse: "Uti 13 § 3 mom. stadgas, att om under lovliga förhållanden anskjuten älg går in på annans mark eller jaktområde, har innehavaren av marken eller jaktområdet icke rätt att hindra förföljande eller dödande av älgen därstädes, Motsvarande inskränkning i jakträttsinnehavarens rätt är icke gällande uti ikraftvarande landskapslag och ej heller i rikets jaktlag. Då detta stadgande är stridande emot grundsatsen i rikets lagstiftning, att jakträtten tillhör jordägaren, har landstinget icke haft befogenhet att intaga nämnda stadgande i den under granskning varande landskapslagen.

30, 31 och 32 §§ innehålla straffbestämmelser, vilka avvika från stadgandena i 58 § av rikets jaktlag och 33 kap. 12 § strafflagen. Då strafflagstiftningen är förbehållen republikens lagstiftningsorgan, kan landstinget icke anses hava rätt att ens på sådant lagstiftningsområde, som annars hör till dess befogenhet, stadga straffbestämmelser, vilka avvika från motsvarande bestämmelser i rikets lagar.

Stadgandet i 34 § är intaget från gällande landskapslag. Motsvarande stadgande fanns även i 35 § av rikets förordning om jakt, gälden den 20 oktober 1898, men i rikets gällande jaktlag förefinnas icke

ke stadganden om straff för barn under femton år, som förbryter sig mot jaktlagens stadganden. Beträffande de åtgärder, vilka kunna vidtagas mot sådant barn, är särskilt stadgat, såsom i 3 kap. 1 § strafflagen, sådan denna lyder i lagen av den 31 maj 1940, omförmäles. Angående gärning, som föranleder till skadestånd, bör åter tillämpas stadgandena i 9 kapitlet strafflagen. Då dessa strafflagens stadganden böra efterkommas på republikens hela område, har i landstingets befogenhet icke heller legat att intaga denna paragraf i landskapslagen.

36 § är av samma innehåll som i gällande landskapslag, i vilken den är intagen från 37 § i ovannämnda förordning om jakt. I 49 § i rikets jaktlag är rätten att taga igenkänningsbevis utvidgad sålunda, att vem som helst har lov att å bar gärning taga dylikt från den, som utan att därtill vara särskilt berättigad idkar jakt å villebråd, medan det är fridlyst, varjämte åt jakträttsinnehavaren gjorts möjligt att hindra olovlig jakt även på andra sätt än genom väckande av åtal. Dessa stadganden, försåvitt de avse anskaffande av bevis mot den, som gjort sig skyldig till olovlig jakt, höra till området för lagstiftningen om rättegångsväsendet. Enligt självstyrelselagen hör lagstift-

ningen om dylika stadganden till republikens lagstiftningsorgan, och har landstinget sålunda icke heller haft lagstiftningsbefogenhet att intaga ifrågavarande, från rikets lagstiftning avvikande stadganden i den under behandling varande landskapslagen."

Andra anmärkningar beträffande landstingets lagstiftningsbehörighet hade Högsta domstolen ej, I förevarande förslag hava de påtalade bristerna avhjälpas sålunda, att 3 mom. i 13 § helt bortlämnats och 30, 31, 32 och 36 §§ gjorts helt överensstämmande med motsvarande stadganden i rikets jaktlag. Slutligen har 34 § bortlämnats ur förslaget. Annars är förslaget nästan helt identiskt med den förfallna landskapslagen, blott smärre ändringar hava gjorts. Sålunda har bl.a. i 19 § den tillåtna jakttiden för ekorre ändrats till 1/1 - 15/1, emdan ekorren här blir grå först i januari. På grund av ekorrstammens stora decimering måste en två veckors jakttid anses fullt tillräcklig. Då även sjöfågelstammen är i hög grad decimerad, och i vissa trakter nästan utrotad, har från vitt skilda håll uttalats önskemål, att i jaktlagen måtte ingå ett förbud mot sjöfågelskytte i förvärvssyfte. I enlighet därmed har i 19 § intagits ett nytt moment, vari stadgas, att jakt på sjöfågel är tillåten blott för husbehov och icke i avseende å försäljning.

Då 34 § i den förfallna landskapslagen icke medtagits i nu föreliggande förslag, har paragraferingen i förslaget icke blivit densamma som i den förfallna landskapslagen.

Enär förslaget i det stora hela bygger på den av landstinget antagna men sedan förfallna landskapslagen angående jakt i landskapet Åland torde vidare motivering till föreliggande förslag icke vara av nöden.

Hänvisande till förestående får landskapsnämnden vördsammast förelägga Landstinget till antagande nedanstående

L a n d s k a p s l a g

angående jakt inom landskapet Åland.

I enlighet med Ålands landstings beslut stadgas härmed:

1 §.

Jakträtt å jordlägenhets ägor tillkommer, med de undantag och de villkor nedan sägas, lägenhetens ägare, och anses såsom jakt även varje fångande av vilt. Likaledes äge allmän inrättning jakträtt å mark, som under inrättningen lyder, och stad å sitt avhysta område.

2 §.

Äbo å kronohemman och annan, som innehar jord med ständig besittningsrätt, njute jakträtten fortsättningsvis därå tillgodo.

Vid lega av jord övergår jakträtten icke å legotagaren med mindre
 sådant uttryckligt i avtalet betingats.

3 §.

Har landskapet avstått mark till samfälld ägo eller till nyttjande å lägenheter, samfällighet eller kommun, eller har överenskommit om oskiftad skogsmarks användande för gemensam räkning till sådant skogsbruk eller annat ändamål mellan delägarene slutits och varit godkänd, ankomme å delägarene att besluta, om, i vad mån och under vilka villkor jakt må därstädes idkas; och vare enskild delägare förbjudet att därförinnan å den mark idka jakt.

Beslut, som nu nämnts, skall skriftligen avfattat och av delägarene underskrivet eller, där det genom åtgärd av kommunalfullmäktiga tillkommit, medelst utdrag ur fullmäktiges protokoll underställas landskapsnämndens prövning; och skall stadfästelse därpå meddelas, om icke framt beslutet icke innehåller avvikelser från föreskrifterna i denna lag eller allmän lag. Kunna delägarene ej samlas, lägges domen till den emellan.

4 §.

Är mark i annat fall än i 3 § sagts oskiftad mellan byar och lägenheter, eller har vid samsjodelning å lägenhets ägor någon del

I enlighet därmed har i 19 § intagits ett nytt moment, vari stadfäst att jakt på sjöfågel är tillåten blott för husbehov och icke i avseende å försäljning.

blivit samfälld, äge envar delägare själv idka jakt å den samfällde marken, men ej må han, såvitt ej annorlunda mellan delägarene överenskommits, medgiva annan rätt att jaga därstädes.

5 §.

Å landskapet tillhörig eller av detsamma disponerad mark må jakt icke idkas utan behörigt tillstånd.

6 §.

Ute på öppna havet samt i skärgården på klippor och skär, som viss lägenhet icke tillhöra och beträffande vilka icke är eller varder annorlunda stadgat, vare jakt för envar av rikets invånare tillåten.

7 §.

Den, som äger väg, have icke jakträtt därå, med mindre han äger mark därintill.

Den, som äger mark å bägge sidor om väg, have, ändock han icke äger vägen, jakträtt därå.

Har vägen i gränsen mellan skilda ägares mark och äger ingen av dem vägen, have envar av dem jakträtt därå.

8 §.

Å mark, vilken såsom tvistig blivit ställd under förbud att nyttjas, må icke någon av de tvistande utan föregående överenskommelse

jaga.

9 §.

Är genom urminnes hävd eller genom särskilt stadgande, dom, skat-
läggning eller på annat lagligt sätt annorlunda om jakträtt bestämt,
än i denna landskapslag säges, lände det till efterrättelse.

10 §.

Vilja ägare eller innehavare av skilda lägenheter, vilkas ägor
gränsa mot varandra, av dem bilda ett gemensamt jaktområde med ord-
nad jaktvård eller därstädes anlägga och underhålla inrättning för
jaktvårdens tillgodoseende, upprätte därom skriftligt samt av kända
och trovärdiga personer bevittnat avtal. Sådant avtal bör innehålla
bestämning om viss tid, ej under fem år och ej över tjugufem år,
varunder avtalet skall gälla samt om och i vad mån enskild delägare
må å området idka jakt eller huruvida jakträtten å detsamma till an-
nan man eller jaktvårdsförening får överlåtas ävensom i varje fall
huru jaktvården å området skall handhavas,

Är sådant avtal ingånget och innehåller det icke någon mot denna
eller allmän lag stridande bestämning, må stadfästelse därå av dom-
stol meddelas. Sedan have enskild delägare icke annan jakträtt å nå-
gon del av det område än i avtalet bestämts och må efter stadfästelse

632

se vunnen ägande-, besittnings- eller panträtt till någon av de lägenheter, av vilka ett gemensamt jaktområde bildats, icke berättiga till brytande av det därom träffade avtal, innan den överenskomna tiden tilländalupit.

Domstol åligger att för varje kommun föra register över dylika avtal och därom lämna utdrag åt envar, som sådant åstundar.

11 §.

Avtal, varigenom jakträtten å jordlägenhet utleges, skall ingås skriftligen med vittnen på viss tid, ej över tjugufem år, och mot årlig lega; sker annorlunda, vare såväl jordägaren som legotagaren berättigad att avtalet bryta.

Dylikt avtal må ej anses innefatta rätt till jakt å gårdstomt, i park eller trädgård, som inom området ligger och ej tillhör legotagaren.

12 §.

Skadedjur, som varhelst det vara må, i fritt tillstånd tillfälligtvis av någon anträffas, får av honom dödas eller fångas och behållas, såvitt det icke strider emot de bestämmelser, som gälla angående fredning av djurlivet inom skyddsområde eller mot stadgande om fredning av visst djurslag, vilket utfärdats med stöd av landskapslagen om na-

turskydd.

Med skadedjur avses här säl, utter, duvhök, sparvhök och trub.

13 §.

Faller anskjutet vilt å annans mark, må det av skytten därstädes upptagas.

Är det fällda villebrådet älg, må den jagande endast i närvaro av två ojäviga vittnen bortföra djuret och vare han dessutom pliktig att sist å andra dagen, sedan djuret fälldes, om förhållandet underrätta jakträttsinnehavaren eller den som marken innehar. Försummar den jagande något därav, vare ansedd såsom den, vilken olovligen jagar å annans jaktområde.

Villebråd, som anträffas dött, tillfalle landskapet, om det då var fridlyst, men eljest jakträttsinnehavaren. Lag samma vare beträffande villebråd, som anträffats så illa sårat eller eljest skadat, att det befunnits nödigt att döda det samma.

14 §.

Vid jakt å område, som innehaves av annan, vare jakträttsinnehavaren eller den jagande skyldig ersätta all skada, som å mark, hägnad eller annan egendom förorsakas vare sig av honom själv eller av

annan, vilken han givit lov att jaga, eller av vid jakten använda bi-träden eller hundar.

15 §.

Inkommer djur, som skadligt är, i gård eller trädgård, have den, som där bor eller trädgården innehar, så ock deras folk rätt att djuret infånga eller döda samt behålla, ändock att jakträtten tillkommer annan.

Till skadliga djur räknas enligt detta lagrum räv, hare, hermelin och vessla ävensom björktrast, kråka, duvhök, sparvhök och uv.

16 §.

Jakt å älg vare inom landskapet tillåten under en tid av 30 dygn med av landskapsnämnden för visst område och år meddelat tillstånd. Tidpunkten för jaktens begynnande och avslutning bestämmes av landskapsnämnden med iakttagande av att jakten om möjligt bedrives å snötäckt mark och att jakttiden utgår senast den 20 december.

Ansökan om rätt till älgjakt skall till landskapsnämnden inlämnas senast den 20 oktober och angiva antalet älgar, som sökanden önskar fälla. Ansökan bör åtföljas av utredning om att sökanden innehar jakträtten å ett sammanhängande område av minst trehundra hektar samt att han disponerar över för älgjakt lämpat gevär och genom bevis av en

av landskapsnämnden godkänd person visat förmåga att nöjaktigt be-
handla detsamma. Är jaktområde å holme av mindre vidd än ovan sagte
eller avser sökanden att bedriva jakten uteslutande å honom tillhörig
mark av mindre vidd, pröve landskapsnämnden, om jakträtt kan medgä-
vas.

Uti tillståndsresolutionen skall angivas det högsta antal älgar,
som får fällas.

Älgbalv under 1 år må icke fällas.

Vid jakt efter älg må endast användas refflat kulgevär av minst
9 millimeters kaliber, varvid dock helmantlad kula icke må nyttjas.

17 §.

Av tillstånd till älgjakt må ej göras bruk, innan landskapsnäm-
dens tillståndsresolution företetts länsmannen i distriktet. Den,
sådan tillstånd erhållit, bör senast femton dagar efter jakttidens
utgång till länsmannen överlämna av kända och trovärdiga vittnen
styrkt uppgift över antalet fällda älgdjurar och älgkor samt tillläm-
narlägga femhundra mark för varje fälld älg för att till landskaps-
nämnden översändas.

18 §.

Jakt å svan, hona och årsunge av ejder och svärta, gravand, sal-

skrake, tjäder, orrhöna, rapphöna, hjärpe, snöripa, fasan och vaktel är tillsvidare ej tillåten under någon tid av året.

19 §.

Jakt å annat nyttigt villebråd vare tillåten under följande tider:

mom. 1 1/10 - 25/5 jakt å alla, sjöorre och skäggdopping.

" 2 1/4 - 15/4 " " hane av storskrake och knipa.

" 3 10/5 - 25/5 " " hane av ejder, svärta, stor- och småskra-

ke eller pracka, brunand och vigg även-

som jakt å morkulla.

" 4 1/9 - 30/11 " " gräsand, bläsand, stjärtand, skedand,

knipa, sothöna, beckasin, morkulla och

vildduva.

" 5 1/10 - 30/11 " " stor- och småskrake, brunand och vigg.

" 6 1/10 - 31/1 " " orrtupp.

" 7 1/11 - 31/1 " " räv och hare; dock vare jakt efter räv

tillåten även under återstoden av året

utan användning av hund.

" 8 1/1 - 15/1 " " ekorre.

" 9 hela året " " bisamrätta.

Dock vare frukt- och grönsaksodlare berättigade att jämväl under

övriga tider avliva hare inom odlingsområde. Enahanda rätt kan av landskapsnämnden beviljas ägare av skogskulturer i annars kala eller lövskogsklädda skogsmarker, där av haren förorsakade skador äventyra kulturernas fortbestånd. Sålunda erhållen fångst må dock ej till salu hållas.

Likaså äge landskapsnämnden rätt att för en tid av högst 5 år i sänder antingen för landskapet i dess helhet eller i viss eller vissa delar därav fridlysa sådant vilt, vars bestånd kan anses vara hotat, eller avsevärt nedgått. Landskapsnämnden kan även för en tid av högst 2 år upphäva fridlysningen, eller förlänga jakttiden för sådant vilt, som genom alltför riklig förekomst förorsakar skada.

Jakt å sjöfågel vare tillåten blott till husbehov och icke i avseende å försäljning.

Det vare förbjudet att under skyttefärd i båt medföra vettar, som användas vid skytte av sådana fågelarter, vilka då äro fridlysta.

Från och med den 25 maj till och med den 31 augusti är inom landskapet all jakt å nyttigt villebråd förbjuden förutom å räv, bisamrätta, säl och utter.

Ägg av i 18 och 19 §§ fridlysta fåglar må icke tagas ur bo eller

förstöras. Dock må landskapsnämnden, efter jaktinspektörens hörande, meddela tillstånd att taga ägg av fridlysta vattenfåglar å platser, där rationell vård av sådan fågel för äggens skull bedrives ävensom för utplantering av visst djurslag å annan plats medgifva jakträttsinnehavare rätt att infånga eljest fridlyst villebråd.

21 §.

Angående fridlysning av djurvärlden inom skyddsområde, som tillkommit med stöd av landskapslagen om naturskydd, samt av särskilda djur, vilka icke ovan betecknats såsom fridlysta, stadgas i sagda lag.

22 §.

Har någon utsatt i fritt tillstånd sådant nyttigt vilt, som förut icke funnits i landskapet eller orten och ej omnämnas i 18 § samt härom låtit kungöra uti sådan i landskapet utkommande tidning, vari allmänna förfoganden rörande landskapet böra publiceras samt genom anslag i kommunalfullmäktiges samlingsrum, vare varje annan förbjuden att under loppet av närmast följande fem år å den orten jaga sådant villebråd.

Kungörelsen bör årligen förnyas.

23 §.

Under fridlysningstid må med 1 mom. 2 medgiven avvikelse ingen

innehava villebråd, som ej är på föreskrivet sätt märkt. Likaså var förbjudet att av djur, som någon tid av året är fridlyst, innehava oberedda skinn, som icke äro försedda med här stadgat märke, därest ej bindande bevis över deras lagliga åtkomst föreligger.

Senare än 4 dagar efter fridlysningstidens ingång må märkning av villebråd, som dödats inom landskapet, äga rum blott då detsamma beslagtagits för försäljning. Plockad fågel må icke märkas.

Omärkt, plockad fågel av vad slag det vara må, må icke försändas, saluföras eller hållas på lager.

Skinn av räv, som hållits å farm och där avlivats eller dött, skall av villebrådsmärkare på grund av intyg, utfärdat av två trovärdiga personer, märkas med särskilt av landskapsnämnden utdelat villebrådsmärke. Har djuret blivit märkt med å öra tatuert ägarmärke eller stamboksmärke, är dess märkning med förenämnda villebrådsmärke icke av nöden.

Vid märkning av villebråd skall å näbb av fågel eller öra av däggdjur medelst metalltråd anbringas av landskapsnämnden fastställd blå plomb sålunda, att den ej kan löstagas utan att metalltråden avskäres. Ifall villebråd, som bör märkas, är styckat, skall plomb på lämpligt sätt fästas vid varje stycke.

Märkning verkställles av polismyndighet, som därför uppbär avgift enligt av landskapsnämnden fastställd taxa.

Märkare av villebråd skall årligen före utgången av februari månad till landskapsnämnden insända uppgift över villebråd, som under föregående kalenderår märkts med uppgivande av art och antal.

24 §.

Under tiden från och med den 1 februari till och med den 31 oktober må hund begagnas endast under lovlig tid vid jakt och skytte av fågel.

25 §.

Ej må någon utan lov skrämma eller mota villebråd från annans jaktområde; dock vare ej hinder för den, som jorden innehar, att därifrån bortskrämma eller bortdriva villebråd i den mån sådant erfordras för avvärjande av skada eller olägenhet.

26 §.

Bulvan för fågelskytte må ej utan lov uppsättas närmare annans jaktområde än 200 meter.

27 §.

Med skjutgevär eller fångstredskap må icke någon utan tillstånd av jakträttsinnehavaren, i annat fall än i 13 och 31 §§ säges, färdas ö-

641

ver annans jaktområde annorstädes än å till allmänt begagnande upplåten väg, med mindre ur omständigheterna framgår, att det sker i lottliga ärenden och hund, om sådan medföres, hålles kopplad.

28 §.

Det vare förbjudet

att för fångst använda förgiftat lockbete;

att för fångande av annat nyttigt vilt än bisamrätta använda gill-
ler, av vad slag det vara må;

att för jaktbruk, annat än för säljakt i öppna havet eller vid
jakt uti havsbandet, använda gevär av militärmodell;

att från maskindriven eller bogserad farkost bedriva jakt efter
sjöfågel; samt

att vid jakt efter sjöfågel använda sådant hagelgevär, som kan
laddas med mer än 2 skott.

Utan hinder av vad ovan säges vare tillåtet att använda fosforms
för dödande av kråkor samt sax för fångst av bisamrätta, havstrut och
gråtrut. Sådan sax skall dagligen efterses.

29 §.

Skada, som av älg orsakas å växande gröda, eller stackad säd eller
foder, ersättes av landskapet.

Ersättningsanspråk skall anmälas hos länsmannen i orten och bör härtill fogas skriftligt intyg av tvenne tillförlitliga personer däröver, att älgar orsakat anmälaren skada, ävensom när och på vad sätt detta skett, varefter syn och värdering av skadan bör av länsmannen jämte tvenne av honom utsedda, allmänt förtroende åtnjutande sakkunniga personer verkställas samt därvid noga utredas att den skada, som skall värderas, orsakats enbart av älgar. Värdering av skada å växande gröda skall äga rum tidigast fjorton dagar före den sedvanliga skördetiden samt av annan skada inom möjligast korta tid efter det densamma vållats. Över syneförrättningen skall uppgöras instrument, vari bör angivas skadans storlek och det föreslagna ersättningsbeloppet ävensom för förrättningen utgående arvode och kostnaderna för densamma.

De sålunda tillkomna handlingarna skall länsmannen jämte sitt eget yttrande insända till landskapsnämnden, som äger bestämma om och i vad mån ersättning för skadan skall utgivas.

30 §.

Den, som olovligen jagar eller ofredar villebråd under dess fridlysningstid, begagnar fångstmedel, som är helt och hållet förbjudet eller utan vederbörligt tillstånd eller på otillåtet sätt använder gift,

jagar mot landskapsnämndens eller rättens förbud, jagar utan att hava erlagt jaktvårdsavgift eller utan att medföra jaktkort eller bryter mot stadgandena i denna landskapslag om innehav, försling och till- saluhållande av villebråd eller skinn, dömes till högst femtio dags- böter.

Är villebrådet älg, och har det sårats, dödats eller levande fån- gats, vare straffet minst etthundra dagsböter eller fängelse i högst ett år.

Den, som annorlunda än vad ovan sagts bryter emot denna landskaps- lag eller mot bestämmelser, som med stöd av desamma utfärdats, straf- fes med högst femtio dagsböter.

Om straff för den, som olovligen jagar å område, där han ej har jakträtt, eller överskrider den jakträtt honom tillkommer såsom del- ägare i samfällt jaktområde eller på grund av avtal om bildande av gemensamt jaktvårdsområde eller enligt jaktarrende eller särskilt tillstånd, stadgas i strafflagen.

Den, som dömes till straff i de uti denna paragraf avsedda fall, kan samtidigt för minst ett och högst fem år förklaras förlustig sin- jaktkort eller sin rätt att erhålla dylikt.

Anträffas hund under jakttid lös i skog eller på fält inom främmande jaktområde, där villebråd har tillhåll, må jordägaren, legotagaren eller jakträttsinnehavaren på tjänligt sätt avlägsna hunden, dock utan att tillfoga densamma skada.

Har vid lovlig jakt med hund drevet delvis kommit in på annans mark, må drevet icke avbrytas, och vare jägaren berättigad att med oladdat vapen beträda densamma för fasttagande av hunden.

Vill jordägaren, legotagaren eller jakträttsinnehavaren annat än i 2 mom. nämnt fall omhändertaga sådan hund, som i 1 mom. säges, vare det tillåtet. Underrätte dock därom, så snart ske kan, hundens ägare, om denne är känd och vistas på orten, samt i annat fall vederbörande polismyndighet. Önskar ägaren återfå hunden, löse den inom sex dagar från det meddelande om dess omhändertagande gjorts honom eller inom fjorton dagar, efter det meddelande gjorts till polismyndigheterna, sagda dag oräknad, med tvåhundra mark, med tillägg av underhållskostnadsersättning tjugofem mark för dagen, eller have förverkat hunden till tillvaratagaren. Så länge hunden är i dennes värf, have dock förra ägaren rätt att densamma återfå mot erläggande av ovan angiven lösen och ersättning.

Har hund under tiden från och med den 1 februari till och med den

31 oktober anträffats lös, såsom i 1 mom. sagts, vare jordägaren, jordägaren eller jakträttsinnehavaren berättigad att döda den, därest han icke vill taga den till vara, men vare skyldig senast på andra dagen därefter underrätta ägaren eller ortens polismyndighet därom, om han icke vill anses saklöst hava dödat djuret.

32 §.

Vad som genom olovlig jakt åtkommits, eller dess värde vare förverkat och tillfalle jakträttsinnehavaren, om denne då själv varit berättigad att tillägna sig detsamma, men eljest staten.

Den, som i strid med stadgandena i 19, 20 och 23 §§ innehar, förlar eller handlar med villebråd, skinn eller ägg, have förverkat detsamma eller värdet till staten.

Polismyndighet vare städse berättigad att granska villebrådshandlades lager.

33 §.

Jordägare och jakträttsinnehavare äge döda katt, som anträffas på hans ägor eller jaktmark, på minst trehundra meter från bostadstomt.

34 §.

Är genom brott, varom i denna landskapslag stadgas, allenast en skilds rätt förnärmad, må brottet ej åtalas av allmän åklagare, där

ej målsäganden anmält det till åtal.

646

35 §.

Idkar någon, utan att vara därtill särskilt berättigad, jakt å villebråd, medan det är fridlyst, have envar rätt att å bar gärning från honom taga skjutvapen, andra jaktredskap och hundar samt villebråd, som genom jakten åtkommits. Jagar någon under lovlig tid olovligen å annans jaktområde, tillkomme sådan rätt jakträttsinnehavaren, jordägaren eller legotagaren samt i fråga om landskapet eller staten tillhörig mark jämväl dem, som där äga övervaka efterlevnaden av stadgandena om jakt.

Önskar jakträttsinnehavaren ej föranleda åtal för olovlig jakt, må han likväl behålla vapen och andra redskap, som omhändertagits, till dess ägaren visat vem han är och för dem erlagt lösen, femhundra mark. Löser ägaren ej vapen och jaktredskap inom en månad efter det vederbörande polismyndighet om godsets omhändertagande underrättats, tillfaller detsamma jakträttsinnehavaren. Önskar jakträttsinnehavaren föranleda åtal, eller han, annan person under fridlysningstid omhändertagit här nämnd egendom, överlämne densamma så snart ske kan åt polismyndigheten att förvaras till dess säkerhet för gäldandet av böter, skadestånd och rättegångskostnader blivit ställd.

Jagar någon utan att hava erlagt föreskriven jaktvårdsavgift eller använder någon olovligen militärgevär vid jakt, gälle vad i 1 och 2 momenten säges om den, som jagar under fridlysningstid, blott jakt-rättsinnehavaren, jordägaren och legotagaren.

36 §.

För skogs- eller jaktvården å statens eller landskapets mark anställd tjänsteman, betjänt och edsvuren skogsvakt, så ock enskild jaktvårdare eller för jaktvården anställd person, som avlagt ed, äger i mål, som angår förbrytelse mot denna landskapslag och av honom angives, själv vittna på sätt sådant genom 11 § 17 kap. R.B. är krombetjänt tillåtet.

37 §.

De avgifter, som uppbäras för fällda älgar, äger landskapsnämnden använda för främjande av jaktvård.

38 §.

Genom denna landskapslag upphäves landskapslagen om jakt i landskapet Åland, utfärdad den 8 juni 1925, samt alla de landskapslagar, genom vilka förstnämnda landskapslag ändrats.

Mariehamn den 26 ok

tober 1945.

på landskapsnämndens vägnar;

Per Olof Skandfjär

R. Jönsson